

- **DATOVÁ SCHRÁNKA** –
- **elektronicky podepsáno** -

Nejvyšší soud ČR

Prostřednictvím

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo náměstí č. 34
728 81 Ostrava 1

Ostrava, 17.12.2019

Č.j./Sp. zn.: **32 Icm 2344/2017-13**
KSOS 25 INS 10525/2016

Naše zn.: **217157**

Vyřizuje : *Mgr. Magdaléna Poncza*

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
insolvenční správce dlužníka:
OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná, Doly, IČ: 26863154

(dále jen „**Žalobce**“)

Žalovaný: **Asental Land, s.r.o.**
se sídlem Gregorova 2582, 702 00 Ostrava

právně zastoupen **Mgr. Magdalénou Poncza, advokátem** advokátní kanceláře PONCZA I
ŠRÁMEK, ev. č. ČAK 08698, se sídlem Českosobotská 1403/2, 702 00, Ostrava – Moravská
Ostrava

(dále jen „**Žalovaný**“)

Odpůrcí žaloba

Věc: VYJÁDRĚNÍ ŽALOVANÉHO K DOVOLÁNÍ ŽALOBCE

Přílohy:
– *Bez příloh*

Českosobotská 1403/2, villa Antonia, 702 00 Ostrava, Czech Republic, Tel. 00 420 596 111 049 / Fax. 00 420 596 112 040

Mgr. Magdaléna Poncza
JUDr. Alfréd Šrámek

poncza@poncza-sramek.cz
sramek@poncza-sramek.cz

Tel. 00 420 724 566 065
Tel. 00 420 604 992 872

Bank Acc. No.: 2004221272/5500
Bank Acc. No.: 2268901001/5500

JUDr. Jiří Babiš
Mgr. Jiří Zítko
Mgr. Jana Eliášová
Mgr. Pavla Lukšová
Mgr. Marie Lauter
Mgr. Tamara Zuzčáková

babis@poncza-sramek.cz
zitko@poncza-sramek.cz
eliasova@poncza-sramek.cz
luksova@poncza-sramek.cz
lauter@poncza-sramek.cz
zuzcakova@poncza-sramek.cz

Petra Šrámková Babišová
Libuše Tačová
Mgr. Elena Fojtíková

sramkova@poncza-sramek.cz
sramek.secretary@poncza-sramek.cz
poncza.secretary@poncza-sramek.cz

Dne 10.12.2019 obdržel Žalovaný dovolání Žalobce (dále jen „**Dovolání**“) proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 8. 2019, č.j. 14 VSOL 557/2019-124 (dále jen „**Rozsudek VS**“), kterým byl k odvolání Žalobce potvrzen Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.2.2019, č.j. č.j. 32 ICM 2344/2017-90 (dále jen „**Rozsudek KS**“).

Téhož dne obdržel Žalovaný spolu s Dovoláním i výzvu Krajského soudu v Ostravě, aby se vyjádřil k Dovolání ve lhůtě 7 dnů od doručení usnesení o této výzvě.

Žalovaný tak v určené lhůtě předkládá soudu své následující

v y j á d ě n í :

I. Úvod

1.1. Žalobce své Dovolání založil na důvodech (viz bod 7 Dovolání), jejichž podstatu si žalovaný dovolí ve stručnosti shrnout takto:

- i. Z první odrážky v bodě 7 Dovolání Žalovaný usuzuje, že Žalobce vytýká Rozsudku KS a Rozsudku VS (dále společně též jen „**Rozsudky**“) pochybení v tom, že v nich soudy nesprávně uzavřely, mezi Žalovaným a Dlužníkem (OKD)¹ že „žalobce údajně nedoložil konkrétní skutečnosti, jež by prokazovaly jednotné řízení“ ze strany Zdeňka Bakaly.

K tomuto dovolacímu důvodu se Žalovaný vyjadřuje níže v části II.

- ii. Podle názoru Žalobce pochybily soudy v předchozím řízení tím, že měly uložit Žalovanému a některým dalším osobám tzv. vysvětlovací povinnost ohledně skutečností údajně zakládajících existenci koncernu.

K tomuto dovolacímu důvodu se Žalovaný vyjadřuje níže v části III.

- iii. Podle názoru Žalobce neměly soudy v předchozím řízení interpretovat výraz koncern a podmínky jeho existence pouze podle zákona o obchodních korporacích (dále též „**ZOK**“) a měly se zabývat otázkou, jestli se při takové interpretaci nemá „vycházet z ustálených doktrín a judikatury soutěžního práva“.

K tomuto dovolacímu důvodu se Žalovaný vyjadřuje níže v části IV.

- iv. Konečně Žalobce namítá podjatost soudkyně a nesprávné obsazení soudu.

K tomuto dovolacímu důvodu se Žalovaný vyjadřuje níže v části V.

1.2. Žalovaný zároveň připomíná, že v předchozím řízení byla oslovena některá témata, která v Dovolání nenalezla svůj náležitý odraz. Žalovaný je zde připomínám pouze proto, aby poukázal, že podle jeho názoru nemohou být předmětem dovolacího přezkumu. Jde zejména o následující:

---

¹ Žalovaný používá výrazy Dlužník a OKD shodně s tím, jak jsou používány v Dovolání.

- i. Žalobce na různých místech Dovolání, operuje zcela nesrozumitelným (resp. argumenty a tím spíše i důkazy naprosto nepodloženým) způsobem s tím, že mezi Žalovaným a OKD měl v roce 2014 existovat **vztah osob blízkých**. Podobně nesrozumitelné náznaky Žalobce činil i v předchozím řízení. Protože **Dovolání v tomto ohledu pro nedostatek argumentů nedává žádný prostor k věcné reakci**, Žalovaný se omezuje pouze na to, že odkazuje na své argumenty v dřívějším řízení a ztotožňuje se s tím, co ohledně osob blízkých dovodily soudy v Rozsudcích a co je popsáno zejména v bodech 3. a 23. Rozsudku VS. Žalovaný tudíž považuje za zřejmé, že dovolací soud nemá důvod řešit otázku, zda Dlužník a Žalovaný byli osobami blízkými – jednak k tomu chybí jakékoli skutkové podklady (ve smyslu Žalobcových tvrzení umožňujících aplikovat zákonná ustanovení definující osobu blízkou nebo se jinak týkající osob blízkých), a jednak tuto otázku v obecné právní rovině přesvědčivě a správně vyřešily nižší soudy. V této konstelaci slouží vlastně již jen pro úplnost konstatování Žalovaného, že popírá, že by mezi ním a Dlužníkem existoval vztah, který by na ně umožňoval hledět jako na osoby blízké.
- ii. Dovolání rovněž žádným způsobem neoslovuje některé podstatné předpoklady neúčinnosti právního úkonu podle § 240 a 242 IZ, zejména existence zkrácených věřitelů, přiměřenost plnění v rámci Žalobcem napadených smluv, ve vztahu k druhému z uvedených ustanovení pak i existence úmyslného zkrácení svých věřitelů ze strany OKD.

II.

K nedostatečnému „doložení“ koncernu Žalobcem

- 2.1. Jak se zdá, Žalobce se buď mýlí, anebo dezinterpretuje Rozsudky, pokud v Dovolání tvrdí, že nižší soudy jeho Žalobu zamítly z toho důvodu, že shledaly, že „nedoložil“ konkrétní skutečnosti, jež by prokazovaly jednotné řízení. Formulace dovolacího důvodu naznačuje, že nižší soudy Žalobci vytkly to, že něco „nedoložil“, tj. neunesl především břemeno důkazní. Skutečnost je ovšem taková, že **Žalobce neunesl břemeno tvrzení**. To je popsáno v bodech 27. a násl. Rozsudku VS, výslovně potom v jeho bodě 28.
- 2.2. Z předchozího řízení je zároveň zřejmé, že Žalobce byl soudem prvního stupně opakovaně vyzván, aby svá skutková tvrzení v uvedeném směru doplnil, což však přes takovou opakovanou výzvu nečinil. Zároveň je zřejmé, že Žalobce směřoval své břemeno tvrzení a břemeno důkazní (což ostatně činí i na některých místech Dovolání) a pokoušel se nahradit skutková tvrzení, k nimž byl povinen, důkazními návrhy. Je zřejmé i to, že ponechal zcela bez vysvětlení, k jakým skutkovým tvrzením příslušné důkazy (výslechy svědků) navrhoval. K tomu Žalovaný doplňuje toto:
  - i. Žalovaný se vyjádřil k vadnému procesnímu postupu Žalobce např. již v bodě 2.6. svého podání ze dne 16.8.2018, kdy mj. poukázal na to, že **důkazní návrh má sledovat a doplňovat skutkové tvrzení, ale nemá a nemůže ho nahrazovat**.
  - ii. O získání řádných skutkových tvrzení Žalobce se prvostupňový soud pokoušel nakonec ještě na jednání dne 26.2.2019. Ani při opakovaném osobním poučení však neuspěl, když v protokolu o tomto jednání se uvádí mj. toto (pozn.: Zvýraznění provedl Žalovaný.):

„Na to soud opětovně poskytuje zástupci žalobce poučení, že nejprve si musí splnit povinnost tvrzení, a teprve následně označit důkazy k prokázání tvrzení.

Soud zástupci žalobce připomíná, že soud žalobce již dříve vyzýval ve svém usnesení ze dne 5. 6. 2018 č. j. 32 ICM 2344/2017-30, aby:

- s ohledem na jeho tvrzení, že dlužník a žalovaný tvořili v době uzavření kupní smlouvy ze dne 10. 4. 2014 a směnné smlouvy ze dne 19. 12. 2014 (dále jen „smlouvy“) koncern, dotvrdí konkrétní skutečnosti, že dlužník a žalovaný **byli v době uzavření smluv podrobeni jednotnému řízení, tedy dotvrdí konkrétní faktické jednání mezi dlužníkem a žalovaným, z kterých dovozuje jednotné řízení;**

[...]

Poté, co byl **opětovně zástupce žalobce poučen, uvádí, že nemá žádné konkrétní tvrzení, že by mezi dlužníkem a žalovaným probíhalo jednotné řízení.**“

Ze závěru uvedené pasáže je tedy patrné, že nejen že v dřívějších fázích prvostupňového řízení Žalobce neuposlechl výzvu soudu, resp. nebyl schopen učinit náležitá skutková tvrzení, ale nakonec na splnění své povinnosti výslovně rezignoval. To lze za daných okolností (viz též bod 2.3 níže) stěží vyložit jinak, než že **nemá na čem založit svou Žalobu, a ta tudíž byla podána frivolně.**

- iii. Žalovaný též v dané souvislosti rozhodně odmítá Žalobcovu spekulaci v bodě 38 Dovolání. Podle Žalobce by interpretace nižších soudů, že důkazní břemeno leží pouze na Žalobci, „fakticky [...] představovala jakousi kuchařku, či návod, jak vyvádět prostředky ze společnosti, aniž by mohly být ovládající osoby jakkoliv odpovědné, neboť v případě shodného nastavení jako v této věci by žalující strany nikdy nemohly protiprávnost/neplatnost a též neúčinnost právních jednání jakkoliv dokázat, protože by nebyly schopné (fakticky by to totiž ani nebylo možné) prokázat existenci koncernu“. To však zjevně neodpovídá tomu, co je skutečným obsahem a důvodem Rozsudků. Ty totiž vycházely z toho, že Žalobce (ani ve spolupráci s vedením Dlužníka) nebyl schopen nikoli dokázat, ale ani tvrdit existenci byť i jen jediné konkrétní koncernové politiky nebo jiného aktu koncernového řízení, který by ze strany Zdeňka Bakaly (nebo případně kohokoli jiného než členů skupiny NWR – viz níže) zavazoval Dlužníka. Právě to vede Žalovaného k přesvědčení, že **neznalost vedení Dlužníka o takových skutečnostech jasně ukazuje, že koncern, který se snaží účelově zkonstruovat Žalobce, ve skutečnosti neexistoval (a že to je vedení Dlužníka ve skutečnosti známo)**. Zároveň je Žalovaný přesvědčen, že Žalobci nic nebránilo zformulovat obdobné skutečnosti, které by mohly (kdyby existovaly) zakládat koncern, i ve vztahu k Žalovanému; podstatné však je již to, že Žalobce své břemeno tvrzení neunesl ani ve vztahu k těm nezbytným tvrzením, která by se týkala Dlužníka, a která tudíž měl být schopen procesně dostatečným způsobem učinit.
- iv. V návaznosti na to potom Žalovaný rovněž odmítá že by mohla být pro dovolací řízení relevantní otázka Žalobcem formulovaná v bodě 45 Dovolání.

2.3. Žalovaný nemíní toto své vyjádření neúměrně zatěžovat opakováním toho, co v dostatečném detailu zaznělo již v předchozím řízení. Dovolí si proto pouze znovu odkázat na svá dřívější vyjádření a uvést a doplnit některé jejich myšlenky a zároveň poukázat na některé nekorektní argumenty Žalobce:

- i. **Koncern je právní kvalifikací určité skutkové situace a bez jejího řádného (skutkového) vymezení ze strany Žalobce nemůže být vůbec veden daný soudní spor (stejně jako např.**

nelze vést soudní spor pouze na základě žalobního tvrzení o existenci dluhu bez toho, aby Žalobce popsal skutkové okolnosti, na nichž se tvrzení dluh zakládá).

- ii. Procesní nedostatky Žalobcovu postupu vystupují o to zřetelněji, že Žalobce, který trvale spolupracuje s představenstvem Dlužníka (to opakovaně sám uvádí v dokumentech, které zakládá do insolvenčního rejstříku), nedokázal zformulovat skutkový základ svých tvrzení. Namísto toho navrhol za svědka Mgr. Jana Solicha, který byl dříve (již od roku 2014, jak je patrné z obchodního rejstříku) jedním ze členů a nyní je jediným členem představenstva Dlužníka. Do té doby však nebyl ani s jeho pomocí schopen formulovat alespoň to, jakým způsobem, v jakých záležitostech a ze strany koho docházelo v OKD k realizaci jednotného řízení. Pokud Žalobce za daných okolností nedokáže předložit ani takováto základní skutková tvrzení, která tvoří jeden z nezbytných předpokladů pro jeho úspěch v daném sporu, je třeba mít za to, že **ani osoba, která od roku 2014 do současnosti zastává pozici člena představenstva OKD, není schopna potvrdit nebo vůbec tvrdit existenci koncernu relevantního pro daný spor**. To je samo o sobě potvrzením skutečnosti, že **takový koncern neexistoval a pan Zdeněk Bakala neřídil OKD**. Tím je tedy vyvrácena myšlenka, kterou se Žalobce neúspěšně pokouší v daném sporu prosadit, a Žalovaný se může pouze domnívat, proč tak vytrvale činí, když k tomu zjevně nedokáže nabídnout více než zjednodušující a z kontextu vytrhávané nebo bulvarizující náznaky.
- iii. V bodech 27 a násl. Žalobce poukazuje na pasáže vytržené z kontextu Rozsudku VS a na komentářovou literaturu, aby odůvodnil existenci koncernu. Aniž by Žalovaný považoval za nezbytné rozebírat detaily, vytyká uvedenému postupu to, že se záležitosti, které tvoří v jistém smyslu podmínku nutnou pro vznik koncernu (tj. podmínky, které mají být naplněny k tomu, aby vznikl koncernový vztah), Žalobce vesměs snaží prezentovat jako podmínky dostačující (tj. že by při naplnění uvedených podmínek vždy vznikal koncern). To zjevně není smyslem příslušných pasáží Rozsudku VS ani literatury. Dovojuje se v nich v zásadě tolik, že koncernový vztah nevzniká „z čistého nebe“, nýbrž musí být založen na určité formě ovládnutí. Takové ovládnutí však samo o sobě koncern nezaloží, nýbrž musí být doprovázeno (jak je zřejmé z § 79 odst. 2 ZOK i z Rozsudků) dalším, a to zásadním znakem v podobě jednotného řízení. Bez něj není možno o koncernu uvažovat a Žalobce svou argumentaci ukončuje před tím, než vůbec dospěl k popisu konkrétních znaků jednotného řízení v daném případě.
- iv. Právě uvedené lze dobře ilustrovat na Žalobcových vývodech v bodě 32 Dovolání o personálním propojení Žalovaného a Dlužníka. To, že určité osoby v průběhu několikaletého období působily po určitou dobu jak u Dlužníka, tak u Žalovaného, v žádném případě nezakládá ani neprokazuje existenci koncernu v roce 2014, kdy žádné aktuální personální propojení neexistovalo. Navíc je třeba upozornit, že mnohé z osob zmíněných v daném bodě Dovolání působily v dozorčích radách a že jednotné řízení (jakožto konstitutivní znak koncernu ve smyslu § 79 ZOK) si lze stěží představit prostřednictvím osob s kontrolními (nikoli tedy řídicími) pravomocemi v rámci dozorčí rady. Mnohé ze jmenovaných osob jsou navíc dlouhodobě profesně činné v kontrolních orgánech významných společností a při dovedení logiky Žalobcových argumentů do důsledků by Dlužník a Žalovaný museli být rovněž součástí stejného koncernu jako např. Komerční banka, a.s. nebo O2 Czech Republic a.s., jak lze doložit výpisy z obchodního rejstříku ve vztahu k osobám Jana Hanouska, resp. Luboše Řežábka, protože rovněž byli členy orgánů těchto společností.

- v. Do podobné kategorie irelevantních a manipulativních argumentů Žalobce pak patří např. ten, kde Žalobce implikuje, že z „ovládání podílu“ (což je výraz, který používá specificky Žalobce) má vyplývat ovládání společnosti jako takové (viz body 14 a 15 Dovolání, a zejména závěr bodu 15) – přitom svůj podíl může „ovládat“ i ten, jehož podíl činí 1 %, avšak tím jistě nezakládá své ovládání vůči společnosti. Podobným příkladem je argument, kde Žalobce bez vysvětlení a důkazů sugeruje, že údajná „mateřská společnost Žalované a Dlužníka“ měla rozhodovat o jejich obchodním vedení (zejména bod 35 Dovolání). I tyto Žalobcovy argumenty je třeba odmítnout jako nerelevantní, nepodložené a (v rozsahu, ve kterém má Žalovaný informace) především nesprávné.

2.4. Již pouze pro úplnost Žalovaný upozorňuje, že nedostatečnost svých skutkových tvrzení nemůže Žalobce účinně zhojit s ohledem na nepřipustnost nových skutečností nebo důkazů (viz § 241a odst. 6 o.s.ř.). Žalobce se však zjevně pokouší spojit s Dovoláním nová tvrzení, jak je zřejmé z bodu 34 Dovolání a některých dalších. Z důvodů svého přesvědčení o nepřipustnosti takových nových tvrzení se k nim Žalobce ani nebude specificky vyjadřovat, nebude-li to dovolací soud považovat za nezbytné (v kterémžto případě Žalovaný žádá, aby byl s příslušným poučením vyzván k doplnění vyjádření). Omezí se pouze na strohé konstatování, že jde opět o tvrzení z významné části nepřesná, nepravdivá nebo manipulativní a že v žádném případě neodůvodňují existenci koncernu.

2.5. Vzhledem nicméně k tomu, že Žalobce, a to i v Dovolání, směšuje význam pojmů ovládání a koncern (aby se prostřednictvím poukazů na jím tvrzené společné ovládání Žalovaného a OKD pokoušel vykonstruovat existenci koncernu), Žalovaný by níže rád reagoval na některé **okolnosti týkající se konceptu ovládání**, byť již významnou část argumentů uplatnil v dřívějším řízení a jako takové jsou uvedeny v jeho dřívějších podáních. Takovouto reakci považuje za potřebnou mj. proto, aby zamezil, a to nejen v Žalobcových podáních, jakýmkoli nepodloženým spekulacím o vztazích mezi ním (Žalovaným) a OKD. Z téhož důvodu chce Žalovaný fakticky polemizovat s některými dílčími závěry Rozsudků, ačkoli jejich výroky považuje za správné a je si vědom, že pouze vůči odůvodnění mu nepřísluší opravný prostředek.

- i. **Předně** je třeba zdůraznit to, co vyplývá již z Rozsudků, a sice že **i kdyby Žalovaný i Dlužník byli společně ovládáni Zdeňkem Bakalou** (kteréžto společné ovládání ovšem Žalovaný rovněž popírá – viz též níže), **nezakládalo by to u nich příslušnost ke stejnému koncernu**. Přitom právě koncern, nikoli společné ovládání, příslušnost ke stejné skupině apod., je nezbytnou podmínkou pro to, aby Žalobce mohl v daném případě s Žalobou uspět. Žalobce přitom v předchozím řízení i v Dovolání operuje právě se zmíněnými odlišnými koncepty a pokouší se jejich zjevně nesprávným a účelovým výkladem uměle zkonstruovat neexistující koncern. Zároveň však při tom v podstatě zcela rezignuje na to, aby svými skutkovými tvrzeními naplnil pojmové znaky zákonné definice koncernu.
- ii. S výše uvedeným souvisí i to, že **Žalobce okázale a s ohledem na průběh dřívějšího řízení zjevně záměrně ignoruje skutečnost, že sama OKD výslovně vymezila koncern, jehož byla součástí**. Učinila tak ve své výroční zprávě za rok 2014 (tedy za období, v němž se uskutečnily žalobou napadané transakce). Konkrétně uvedla: **„Společnost OKD je podrobena jednotnému řízení ze strany řídicí osoby, kterou je NWR Plc, přičemž tyto osoby spolu tvoří koncern ve smyslu § 79 ZOK.“** (viz str. 33 a 82 uvedené výroční zprávy; zvýraznění provedl Žalovaný). Mezi Žalovaným a společností New World Resources Plc (která je v uvedené výroční zprávě zkráceně označována jako NWR Plc a představovala řídicí osobu vůči OKD) ovšem žádný koncernový vztah nebyl (a Žalobce ho ani netvrdil). **Už to samo o sobě je důvodem, proč Žalovaný a OKD nebyli součástí stejného koncernu.**

K účasti OKD v koncernu, který končil na úrovni NWR Plc, se Žalovaný vyjádřil v předchozím řízení, např. již v bodě 2.5 svého prvního vyjádření ze dne 24.7.2017, tedy před téměř dvěma a půl roky. Od té doby Žalobce v nejmenším nevysvětlil, proč by předmětná výroční zpráva OKD měla být v daném ohledu nesprávná, jak k tomu mohlo dojít, proč Dlužník pravdivost předmětné výroční zprávy v daném ohledu nikdy nepopřel, případně jak tedy měl koncern ve údajně ve skutečnosti vypadat. Je tedy zjevné, že Žalobce žádné takové vysvětlení nemá, protože prostě neexistuje. Žalovaný v té souvislosti opět poukazuje na to, že Žalobce trvale spolupracuje mj. s Mgr. Janem Solichem, který se z titulu svého členství v představenstvu podílel na sestavování a schvalování všech výročních zpráv OKD od roku 2014 (včetně), aniž by zavedl jakýkoli důvod věřit nynějším vývodům Žalobce.

- iii. Z téže výroční zprávy OKD za rok 2014 vyplývá, že v prvním pololetí roku 2014 byla nejvýše postavenou mateřskou korporací Dlužníka společnost BXR Group Limited a ve druhém pololetí společnost CERCL Holdings Limited (viz str. 33 a rovněž 81 a 82 uvedené výroční zprávy). Je tedy zřejmé, že nejen obecně je nezbytné rozlišovat mezi koncernem (jako kvalifikovanou formou ovládnutí, které je navíc v daném vztahu naplněno reálnými akty – viz § 79 ZOK) a „prostým“ ovládnutím (ze strany mateřské korporace ve smyslu § 74 odst. 2 ZOK, u něhož se reálné naplnění ostatně ani nežadá – viz např. i výraz „může uplatňovat“ v § 74 odst. 1 ZOK), ale že takovéto rozlišení na straně OKD skutečně existovalo. Důvodem nejspíše bylo to, že společnost NWR Plc byla kótovaná a plně koordinovala svou činnost s OKD, avšak struktura nad NWR Plc sice splňovala formální znaky ovládnutí (tj. držela většinový podíl v NWR Plc), avšak „rozhodující vliv“ v NWR Plc reálně nevykonávala.

Nad zmíněnými mateřskými korporacemi (BXR Group Limited, resp. CERCL Holdings Limited) potom byla struktura více společníků, přičemž dílčí informace uvedená v dané výroční zprávě OKD uvádí mj. to, že pan Zdeněk Bakala a Bakala Trust drží „**nekontrolní 50% podíl**“ – tím se zjevně myslí podíl, u něhož není naplněna vyvratitelná domněnka ovládnutí, přestože přesahuje hranici 40 % podle § 75 odst. 2 ZOK.

Není potom zřejmé, jak z toho soud prvního stupně dovodil, že Žalovaný a Dlužník byli ovládnutí stejnou ovládající osobou. Toto je patrné zejména v poslední odrážce bodu 7 Rozsudku KS, v němž soud uvádí, že v roce 2014 byl Žalovaný ovládnut stejnou osobou jako Dlužník. Není zřejmé, kdo by měl takovou osobou být, když (jak je ostatně zřejmé i ze stejného odstavce Rozsudku KS) se v pololetí roku 2014 změnila nejvyšší mateřská korporace Dlužníka, kdy namísto BXR Group Limited se jí stala CERCL Holdings Limited, jejíž vazba na Žalovaného však neexistovala a soud ji ani z ničeho nemohl dovodit, a proto ohledně žádné z těchto korporací nemohl uzavřít, že byla osobou ovládající Žalovaného i Dlužníka „v roce 2014“ (tedy po celý tento rok).

Společné ovládnutí Žalovaného a Dlužníka však nemohl soud legitimně dovodit ani prostřednictvím pana Zdeňka Bakaly a Bakala Trust. Předně je třeba zopakovat, že jejich celkový 50% podíl byl výslovně označen jako „nekontrolní“. Pokud soud prvního stupně dovozuje, že tento podíl přesto zakládá nějaké ovládnutí vůči komukoli (což z Rozsudku KS není zřejmé), pak tak činí způsobem, který jednak není dostatečně srozumitelný, a jednak ho Žalovaný z důvodů, které vícekrát vysvětlil ve svých dřívějších podáních, považuje za nesprávný. Pro úplnost lze také doplnit, že se soud prvního stupně vůbec nezabýval otázkou, jaká část onoho 50% nekontrolního podílu náležela panu Zdeňku Bakalovi osobně a jaká Bakala Trustu. Z povahy trustu je totiž nutno dovozovat, že tu část z oněch 50 %, kterou držel

Bakala Trust, nelze považovat za „kontrolovanou“ panem Zdeňkem Bakalou. Každopádně v tomto ohledu nebylo soudem prvního stupně vedeno žádné dokazování.

Žalovaný proto konstatuje, že závěr uvedený v Rozsudku KS o tom, že byl v roce 2014 ovládán nějakou osobou společně s Dlužníkem, považuje na základě jemu doposud známých informací za nesprávný a že v daném ohledu je odůvodnění v Rozsudku KS **nejen nesprávné, ale i nesrozumitelné a nejspíše i nepřezkoumatelné**. Přesto však Žalovaný zdůrazňuje, že z jiných důvodů vysvětlených i v tomto vyjádření považuje výrok Rozsudku KS (a následně i Rozsudku VS) za správný v meritu a dílčí polemiku s odůvodněním Rozsudku KS činí (jak naznačil výše a v tomto ohledu žádá dovolací soud o pochopení), pouze proto, aby zamezil neodůvodněným spekulacím, které by se případně v příslušných otázkách chtěly opírat o veřejně přístupný text Rozsudku KS.

- iv. Pro úplnost Žalovaný uvádí, že za relevantní pro závěr o ovládnutí nelze považovat ani argumentaci Žalobce v bodě 59 Dovolání o tom, že ovládnutí ze strany pana Zdeňka Bakaly (nejspíše vůči nejvýše postavené mateřské korporaci Dlužníka), nebo dokonce koncern, by se měly vyvozovat z toho, že bez jeho hlasování by byl „koncern“ paralyzován. To je ovšem pouhá spekulace bez reálného podkladu, protože žádné hlasování či nehlasování pana Zdeňka Bakaly ve vyšších úrovních korporální struktury nemohlo samo o sobě zabránit realizaci koncernových vztahů např. mezi NWR Plc a OKD ani např. realizaci ovládnutí ze strany nejvýše postavené mateřské korporace (pokud by takové ovládnutí bylo ve skutečnosti realizováno).

- 2.6. Lze tak snad obecně konstatovat, že asi není důvod pochybovat, že (nepřímá) investice pana Zdeňka Bakaly do Dlužníka i do Žalovaného byly různými projevy jeho investiční strategie. Žalovaný soudí, že v obou případech byly tyto projevy odlišné, a přinejmenším ve vztahu k Dlužníkovi nezakládaly nejen koncern, ale navíc ani ovládnutí.

III.

K domnělé vysvětlovací povinnosti

- 3.1. V této části se Žalovaný vyjadřuje pouze k těm pasážím části V. Dovolání, které se skutečně vztahují k argumentaci Žalobce o vysvětlovací povinnosti. K těm argumentům, které se vztahují k tématu koncernu, se povšechně vyjádřil již výše v části II. tohoto vyjádření.
- 3.2. Žalovaný tak především konstatuje, že si není vědom toho, kdy v předcházejícím řízení Žalobce uplatnil argumenty o tom, že a z jakých důvodů údajně nemá přístup k informacím o existenci koncernu. Takovéto argumenty zaznamenává Žalovaný poprvé až v Dovolání (bod 37 a násl.). Z nich za stěžejní považuje ten, že Žalobce údajně nemá a ani nemůže mít přístup interním dokumentům popisujícím jednání, která by měla prokazovat existenci koncernu. Žalovaný, odhlédne-li od toho, že se v dané souvislosti Žalobce opět vyjadřuje ke své (ne)schopnosti unést spíše břemeno důkazní než břemeno tvrzení, upozorňuje na to, že uvedená **tvrzení Žalobce považuje Žalovaný za nová skutková tvrzení**, z nichž se Žalobce snaží dovodit pro sebe příznivý postup soudů. Tato skutková tvrzení se ovšemže nevztahují k meritu věci, ale přesto se jedná o tvrzení skutková (jejichž podstatou je, zjednodušeně řečeno, že Žalobce něco nemá a nedokáže to získat), na která má podle představ Žalobce soud reagovat procesním postupem, jenž by ve výsledku měl vést (podle představ Žalobce) k jeho úspěchu ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že i na takováto skutková tvrzení (tj. Žalobcem tvrzené skutečnosti) se vztahuje výše zmíněné ustanovení § 241a odst. 6 o.s.ř. Tyto **Žalobcem nově uváděné skutečnosti považuje tudíž Žalovaný za procesně nepřipustné** a má za to, že dovolací soud by k nim neměl přihlížet a již z tohoto

důvodu by neměl na jejich základě uvažovat o tom, že soudy měly v předchozím řízení uplatnit vůči Žalovanému případně jiným osobám tzv. vysvětlovací povinnost. Již jen pro úplnost potom Žalovaný dodává, že Žalobce mohl předmětné skutečnosti, o něž nyní opírá své domnělé právo odpovídající oné tzv. vysvětlovací povinnosti, uplatnit mnohokrát již v prvostupňovém řízení, mj. v reakci na některou z četných výzev soudu k doplnění skutkových žalobních tvrzení.

- 3.3. V návaznosti na výše uvedené slouží spíše už jen pro dokreslení, že i skutečnosti, o něž opírá svůj nynější požadavek na uplatnění tzv. vysvětlovací povinnosti, Žalobce formuluje chybně. To lze ilustrovat např. na první odrážce v bodě 37 Dovolání, kde Žalobce tvrdí, že „*veškeré mateřské společnosti žalované a Dlužníka mají sídlo buď v Nizozemí či na Kypru*“. Z výroční zprávy Dlužníka za rok 2014, kterou na různých místech Dovolání argumentuje i sám Žalobce, přitom vyplývá mj. to, že výše zmíněná společnost NWR Plc měla sídlo ve Velké Británii (viz např. bod 1.1(b) na str. 81 uvedené výroční zprávy) nebo že výše rovněž zmíněná BXR Group Limited měla sídlo na „BVI“ (tedy British Virgin Islands, neboli na Britských Panenských Ostrovech – viz str. 116 uvedené výroční zprávy). Ačkoli to nemá dopad na věcnou podstatu Žalobcova argumentu, je patrné, že Žalobce, podobně jako k plnění svých povinností v dřívějším řízení, přistupuje nedbale i k argumentaci v Dovolání.
- 3.4. Žalovaný je dále přesvědčen, že Žalobce nemůže s argumentací ohledně tzv. vysvětlovací povinnosti uspět ani z věcných důvodů. Např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016, tedy jedno z rozhodnutí, o něž Žalobce tuto svou argumentaci opírá, uvádí mj. toto: „*Vysvětlovací povinnost nastupuje též pouze za situace, kdy strana zatížená důkazním břemenem přednese opěrné body skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení. Pouhá povšechná tvrzení strany zatížené důkazním břemenem nedostačují.*“ Právě takováto povšechná tvrzení ovšem Žalobce v předchozím řízení uváděl. Pokud si tedy v bodě 39 Dovolání stěžuje na informační deficit, je namístež mu vytknout spíše (jím samotným zapříčiněný) deficit v dostatečné (a jistě dosažitelné) konkretizaci žalobních tvrzení ve vztahu k (jím samotným vymezenému) předmětu řízení.

IV.

K významu koncernu podle soutěžního práva

- 4.1. Rozumí-li Žalovaný správně, Žalobce se domáhá toho, aby význam pojmu koncern pro účely rozhodování o Žalobě byl vykládán s přihlédnutím k „judikatuře a obecným doktrínám tzv. soutěžního práva, které se otázkami, povahou a prokazováním existence koncernů dlouhodobě zabývají“ (viz bod 47 Dovolání).
- 4.2. Žalovaný předně považuje za nezbytné poukázat na to, že Žalobce nijak nespecifikuje, o jakou judikaturu a jaké doktríny by se mělo jednat. Vše, co Žalobce zmiňuje v části VI. Dovolání, se totiž vztahuje k jiným pojmům a konceptům používaným v soutěžním právu. **Žalovaný si není vědom toho, že by soutěžní právo nějakým ustáleným způsobem pracovalo s pojmem koncern, případně že by soutěžněprávní předpisy tento pojem nějak specificky definovaly.** S výhradou toho, že může pomíjet nějakou Žalobci známou, v Dovolání však neuvedenou myšlenku, proto Žalovaný konstatuje, že vše, co je uvedeno v části VI. Dovolání, považuje za Žalobcův účelový výmysl ohledně **domnělé existence právní úpravy koncernu v soutěžním právu a výkladu této úpravy, které však ve skutečnosti neexistují.** Ačkoli se tedy Žalobce v Dovolání snaží činit obsáhlé vývody ze soutěžněprávní praxe (ve skutečnosti ovšem z velice omezeného okruhu některých legislativních podkladů a případů), podle názoru Žalovaného se spíše ukazuje, že Žalobce ve skutečnosti buď neovládá základní pojmosloví soutěžního práva, anebo vědomě zavádí a manipuluje ohledně jeho obsahu a významu.

- 4.3. S odkazem na obecné zásady jednotnosti právního řádu a výkladu totožných pojmů totožným způsobem je proto Žalovaný přesvědčen, že pro účely insolvenčního práva nelze pojem „koncern“ vykládat jinak, než je definován v právním předpise, který ho skutečně (na rozdíl od soutěžního práva) definuje, tj. v ZOK, konkrétně v jeho § 79.
- 4.4. Vzhledem k tomu, že veškeré údajně neřešené otázky hmotného a procesního práva Žalobcem uvedené v bodě 63 Dovolání jsou kvalifikovány právě tím, že se mají vztahovat k „prokázání koncernu“, považuje je Žalovaný z výše uvedených důvodů za irelevantní pro daný případ. Již proto by se jimi podle přesvědčení Žalovaného neměl dovolací soud v dané věci zabývat. To platí tím spíše, když důvodem zamítnutí Žaloby bylo nesplnění Žalobcovy povinnosti skutkových tvrzení ohledně domnělé existence koncernu, nikoli to, že koncern nebyl „prokázán“ (tedy nešlo o případné neunesení břemena důkazního nebo o nedostatečnost Žalobcových důkazních návrhů). Žalobcem formulované otázky však všechny míří právě na „prokázání koncernu“, nikoli např. na jeho výklad.
- 4.5. Již jen ve stručnosti potom chce Žalovaný zmínit, v čem spatřuje nad rámec výše uvedeného věcné nedostatky příslušné Žalobcovy argumentace v části VI. Dovolání ohledně možného použití soutěžněprávní judikatury a doktríny:

- i. Žalobce opakovaně popisuje okolnosti zakládající podle soutěžního práva tzv. „**rozhodující vliv**“. **Tento pojem je přitom znakem ovládnutí** podle § 74 odst. 1 ZOK a s **legislativním vymezením koncernu nemá mnoho společného** (viz § 79 ZOK). V § 79 odst. 2 ZOK se sice používá výraz „vliv“, avšak specificky ve vztahu k prosazování koncernových zájmů a politiky koncernu. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že výraz „rozhodující vliv“ je obecný a je legislativně spojen s konceptem ovládnutí, nikoli specificky s koncernem.

Žalobcova snaha za každou cenu a nekorektním postupem takto nalézt argument v prostoru, kde se ve skutečnosti žádný nenachází, se potom naplno projevuje tam, kde Žalobce v Dovolání bez srozumitelného vysvětlení ztotožňuje pojmy „rozhodující vliv“ a „jednotné řízení“, které je podle § 79 ZOK znakem koncernu. To je patrné rovněž (avšak nejen) z následující formulace v bodě 56 Dovolání: „[...] nejvýše postavená mateřská společnost vykonávala na žalované a Dlužníku v době uzavření Smluv tzv. rozhodující vliv, jinými slovy, že vykonávala tzv. jednotné řízení. V daném případě je tak zřejmé, že nejvýše postavená mateřská společnost tvořila se žalovanou a Dlužníkem koncern.“ (pozn.: zvýraznění provedeno Žalovaným odlišně od textu Dovolání).

- ii. Z Dovolání je rovněž zřejmé, že **Žalobce vědomě zkresluje fakty** jen proto, aby našel způsob, jak dílčí právní konstrukce „naroubovat“ na příběh, který se pokouší (právě i v rozporu s fakty) stvořit. V bodě 52 Dovolání Žalobce nejprve uvádí, že „Evropská komise [...] vyvinula koncepci, kdy na základě vlastnictví 100 % podílu mateřské společnosti v dceřiné společnosti se má za to, že mateřská společnost v předmětném období vykonávala rozhodující vliv na dceřiné společnosti.“ (pozn.: zvýraznění provedeno Žalovaným odlišně od textu Dovolání). Následně v bodě 54 Dovolání pak tvrdí: „BXR Group Limited pak ovládala další společnosti v koncernu prostřednictvím dalších společností, kdy z doložených podkladů a vzájemných vztahů ve skupině je zřejmé, že dceřiné společnosti měly vždy jediného akcionáře či společníka, který měl opět jediného akcionáře/společníka. Takto pak byl koncern řetězen až právě ke společnosti BXR Group Limited [...].“ (pozn.: zvýraznění opět provedeno Žalovaným odlišně od textu Dovolání).

V bodě 55 Odvolání pak již Žalobce zcela otevřeně říká: „[...] **nejvýše postavená mateřská společnost [...] fakticky vlastnila 100 % jak žalované, tak Dlužníka.**“ (pozn.: zvýraznění opět provedeno Žalovaným odlišně od textu Dovolání). Žalobce tedy uvádí, že korporální vztahy nad úroveň OKD byly založeny vždy na vlastnictví 100% podílu (tj. na postavení toho kterého akcionáře/společníka jako jediného akcionáře/společníka). Činí tak zjevně proto, aby navázal na argumentaci právě v bodě 52 Dovolání. Činí tak ovšem v rozporu se skutečným stavem.

Aniž by Žalovaný považoval za potřebné pouštět se do podrobností, postačuje podle jeho názoru poukaz na výroční zprávu OKD, na niž v Dovolání několikrát odkazuje sám Žalobce. Na její straně 33 a 81 se uvádí: „[...] **drží Skupina CERCL od října 2014 přibližně 50,54 % akcií typu A v NWR Plc namísto dosavadních 63,56 %**“. Je tedy bez dalšího zřejmé, že vztahy mezi BXR Group Limited² a OKD na vlastnictví 100% podílu založeny nebyly.

Ze strany Žalobce se přitom evidentně nejedná o nedopatření. Jak zjistil Žalovaný z dokumentů publikovaných v insolvenčním rejstříku, kde Žalobce hovoří o akcionářské struktuře OKD významně odlišným způsobem, je si Žalobce vědom toho, a dokonce sám tvrdí to, že nad úroveň NWR Plc nebyly korporální vztahy založeny na vlastnictví 100% podílu. K tomu viz např. bod 42 žaloby projednávané u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICM 2312/2017 a publikované v insolvenčním rejstříku ve vztahu k OKD pod číslem C26 - 1.

Žalobce tedy v daném případě postupuje tak, že záměně argumentuje způsobem, který je zjevně nepravdivý a snaží se manipulovat soudem. **Žalobce si nutně musí být vědom toho, že jeho tvrzení jsou v rozporu s fakty, avšak snaží se jimi podpořit svou (byť i bez toho irelevantní) právní argumentaci.**

Žalovaný pro úplnost poznamenává, že vnímá, že výše uvedená záležitost přesahuje co do skutkového vymezení sporných otázek okruh toho, co bylo řešeno v dřívějším řízení. Je to ale dáno obsahem Dovolání, kdy Žalobce i v tomto ohledu zjevně vybočil z požadavků ustanovení § 241a odst. 6 o.s.ř. a snahou Žalovaného je pouze upozornit na nesmyslnost Žalobcovy argumentace. Proto v této věci žádá dovolací soud o pochopení svého vybočení z rámce dosavadního skutkového vymezení sporu.

V.

K údajné podjatosti soudkyně a nesprávnému obsazení soudu

- 5.1. Pokud jde o Žalobcem tvrzenou podjatost soudkyně Pittermannové, která vydala Rozsudek KS, považuje Žalovaný, i s ohledem na svůj zájem na nezpochybnitelném výsledku daného sporu, za adekvátní obdobný přístup jako ve svém vyjádření ze 23.1.2019. Proto nebude provádět věcnou polemiku s Žalobcovými argumenty v Dovolání, nebude se tudíž snažit detailní argumentací působit na posouzení této otázky dovolacím soudem a dovolí si pouze ve stručnosti v té souvislosti předložit k úvaze následující:
  - i. Dovolací soud nechť posoudí, zda může existovat objektivní důvod pochybovat o nepodjatosti soudkyně Pittermannové podle § 14 odst. 1 o.s.ř., pokud by tato pochybnost měla být založena tím, že soudkyně je rodinnou přítelkyní advokátky JUDr. Petry Novákové, Ph.D., která v dílčích věcech zastupuje pana Zdeňka Bakalu, jehož lze označit za ultimátního

---

² resp. CERCL Holdings Limited, pokud jde o druhou polovinu roku 2014, což Žalobce v tomto bodě pomíjí, ač na jiných místech Dovolání roli CERCL Holdings Limited popisuje

(spolu)vlastníka Žalovaného, přičemž ovšem JUDr. Nováková **není v nynějším sporu právním zástupcem Žalovaného**; totéž platí obdobně i pro advokátní kancelář Kocián Šolc Balaščík, s níž JUDr. Nováková spolupracuje. Žalovaný je nicméně toho názoru, že nic ze skutečností uváděných Žalobcem v Dovolání, v koncentrované podobě potom zejména v jeho bodě 77, i kdyby se veškerá tato tvrzení ukázala jako pravdivá (což Žalovaný neumí plně posoudit), nezakládá důvod k objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudkyně Pittermannové.

- ii. V rozsahu, v němž to Žalovaný může posoudit, má za to, že s námitkou podjatosti soudkyně Pittermannové se příléhavě vypořádal odvolací soud ve svém rozhodnutí ze dne 5.2.2019. Podle názoru Žalovaného nejsou obsahem Dovolání žádná tvrzení, která by vyžadovala nové posouzení této námitky.
- iii. S ohledem na to, co uvedl Žalovaný v předchozích částech tohoto vyjádření, má za to, že **nejsou splněny zákonné podmínky, které konec konců vymezil sám Žalobce v bodech 64 a 65 Dovolání, protože Dovolání není podle názoru Žalovaného přípustné.**
- iv. Z pohledu *ex post* je Žalovaný přesvědčen, že i pokud by pochybnost o nepodjatosti soudkyně Pittermannové objektivně mohla existovat, nepromítlo se to nijak do Rozsudku KS, protože důvodem zamítnutí Žaloby byla Žalobcova neschopnost unést břemeno tvrzení, což nemá žádnou souvislost s věcným posuzováním předmětu daného sporu. Rozsudek KS byl následně po komplexním přezkoumání potvrzen Rozsudkem VS, který v něm neshledal věcné vady, a tudíž se otázka údajné pochybnosti o nepodjatosti soudkyně Pittermannové stala do značné míry „překonanou“. Navíc Žalovaný poznamenává, že sám má výhrady vůči některým dílčím závěrům Rozsudku KS (viz bod 2.5.iii výše), tedy je zjevné, že soudkyně Pittermannová nerozhodla apriorně „podjatě“ v jeho prospěch.

5.2. Rovněž k otázce údajného nesprávného obsazení soudu má Žalovaný zájem (z obdobných důvodů, jaké byly uvedeny v předchozím bodě) se vyjádřit pouze zdrženlivě. K úvaze dovolacímu soudu si v té souvislosti dovoluje předložit alespoň následující:

- i. Žalovaný předpokládá, že změna rozvrhu práce, kterou Žalobce v Dovolání napadá, vycházela ze zkušeností a profesionálního odhadu vedení Krajského soudu v Ostravě, které ho přiměly změnit rozvrh práce preventivně, a to asi i s ohledem na mimořádný význam OKD v regionu a „velikost“ společnosti (a tudíž očekávaný rozsah související úpadkové agendy). Nejspíše bylo možno rozumně očekávat, že insolvenční řízení OKD a související incidenční spory budou věcně i časově rozsáhlé a náročné. Žalovaný má za to, že toto se zpětně potvrzuje, když jen počet dokumentů z insolvenčního spisu zveřejněných v insolvenčním rejstříku přesahuje čtyři stovky a často se jedná o dokumenty komplexní o rozsahu desítek, někdy i stovek stran. Pokud jde o incidenční spory, Žalovaný souhlasí, že jejich počet je pouze 44, což se sice může zdát relativně málo, avšak počet zveřejněných dokumentů již přesáhl tisíc a opět jde mnohdy o dokumenty komplexní a rozsáhlé. Žalovaný si je vědom, že naznačený pohled je do jisté míry zjednodušující, avšak je přesvědčen, že pro ilustraci slouží dostatečně. Z insolvenčního rejstříku je zároveň patrné, že některé incidenční spory, které nejspíše Žalobce může považovat za ty významnější, nadále probíhají, někdy stále ve fázi prvostupňového řízení.

To podle názoru Žalovaného ukazuje, že postup vedení Krajského soudu v Ostravě nebyl neracionální ani nelegitimní; naopak Žalovaný ho považuje za rozumně předvídatelný. Kdyby k němu vedení soudu nepřistoupilo, lze se jen dohadovat, jaký by byl dnes stav projednání

agendy související s insolvenčním řízením OKD; Žalovaný je však přesvědčen, že by podstatně zaostával za stavem dnešním.

- ii. Je stěží přijatelné to, co v kontextu naznačuje Žalobce mj. v bodech 93 a násl., a sice že se snad nějaké osoby na Krajském soudě v Ostravě měly spiknout za tím účelem, aby ve výsledku nadřžovaly Zdeňku Bakalovi.
- iii. I ve vztahu k otázce údajného nesprávného obsazení soudu platí to, co je uvedeno v bodě 5.1.iii výše: S ohledem na to, co uvedl Žalovaný v předchozích částech tohoto vyjádření, má za to, že **nejsou splněny zákonné podmínky, které konec konců vymezil sám Žalobce v bodech 64 a 65 Dovolání, protože Dovolání není podle názoru Žalovaného přípustné.** Opět je zde navíc i ten argument, že Rozsudek KS byl následně po komplexním přezkoumání potvrzen Rozsudkem VS, který v něm neshledal věcné vady, a tudíž se rovněž otázka údajného nesprávného obsazení soudu prvního stupně stala do značné míry „překonanou“.
- iv. Již jen pro dokreslení chce Žalovaný poukázat na některé argumenty, které používá v dané souvislosti Žalobce a které jsou podle přesvědčení Žalovaného přinejmenším zavádějící či spekulativní.

Předně v závěru bodu 90 Dovolání se uvádí, že incidenční spory byly předmětnou změnou rozvrhu práce „*předem přiděleny jenom soudkyni JUDr. Pittermannové*“. Manipulativní povaha tohoto argumentu je patrná i z kontextu Dovolání, kde např. v bodě 89 je citována pasáž nového rozvrhu práce, podle kterého se příslušné incidenční spory přidělily „*do oddělení 32 ICM*“. V bodě 90 Dovolání jde tedy o zjevnou manipulaci, když se Žalobce zároveň pokouší tvrdit, že byly přiděleny „*jenom soudkyni JUDr. Pittermannové*“.

Žalobce se v bodě 95 Dovolání ptá: „*Jak je možné, že tato soudkyně (pozn. Žalovaného: míněna soudkyně Pittermannová) nesdělila předsedkyni soudu, že se dlouhá léta velmi blízce kamarádí s právníčkou osob ovládajících OKD?*“ Žalovaný (pomine-li Žalobcův sugestivní náznak o tom, kdo mají být ony ovládající osoby) se však v návaznosti na to musí ptát: Jak Žalobce ví, že soudkyně Pittermannová nesdělila předsedkyni soudu relevantní informace? Svým postupem Žalobce buď opět veřejně vypouští nepodložené spekulace, anebo naznačuje, že jeho vlastní pracovní metodou je využívání zákulisních informací ze soudu namísto řádného vedení sporu.

Konečně by se Žalovaný rád vyjádřil k náznaku v poslední odrážce bodu 96 Dovolání, který považuje ze strany Žalobce, resp. jeho právního zástupce za skandální. Konkrétně se to týká pasáže: „*[...] lze mít za to, že dlouholetý přítel advokáta ví, že klientem tohoto advokáta je veřejně známá osoba, protože předmětem konverzace dvou právníků – dlouholetých přátel (soudkyně a advokátky) [...] [je] bezpochyby i jejich profesní sféra působení.*“ Rozumí-li Žalovaný správně tomuto argumentu, Žalobce má za to, že advokát vůči svým přátelům není povinen dodržovat své zákonné i stavovské povinnosti související s jeho povinností mlčenlivosti. To je myšlenka skutečně zarážející, nicméně Žalovaný nezamýšlí zatěžovat toto vyjádření dalšími úvahami na toto téma.

VI.

Shrnutí a závěrečný návrh

- 6.1. Žalovaný považuje z důvodů výše uvedených za evidentní, že Žalobce se snaží deficity v plnění svých procesních povinností vydávat za pochybení soudů, navíc tak činí způsobem, který je z hlediska procesního nepřijatelný a z hlediska věcného přinejmenším nepravdivý a manipulativní. V tom kontextu se dostává Žalobcem tvrzený příběh do zcela jiné perspektivy.
- 6.2. Žalovaný navrhuje, aby dovolací soud Dovolání **zamítl**, nehledá-li důvod k procesnímu postupu podle § 243c o.s.ř.

Mgr. Magdaléna Poncza, v.r.
advokát